

Een stil verhaal over
jezelf durven zijn

Droom het. Geloof het. Word het.

Nick van Tol

DROOM HET.

GELOOF HET.

WORD HET.

Een stil verhaal over jezelf durven zijn

Nick van Tol

Over de totstandkoming

Dit boek is een modern creatief experiment waarin menselijke visie en technologie samenkomen. Het verhaal van Melle is een artistieke en filosofische herinterpretatie van een van de meest invloedrijke werken uit de geschiedenis van persoonlijke groei.

Inspiratiebron

De kernprincipes van dit boek zijn geïnspireerd op de klassieker:

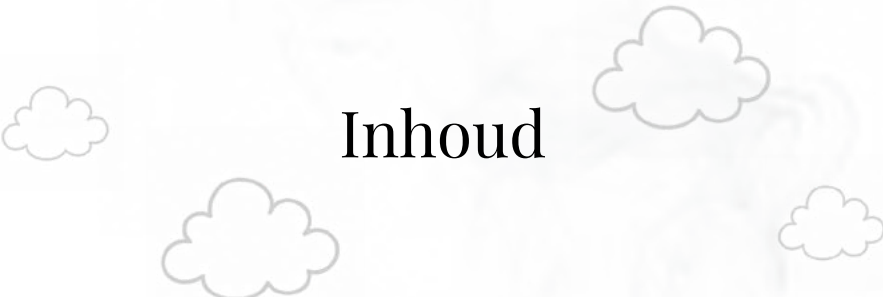
Think and Grow Rich van Napoleon Hill

Waar het oorspronkelijke werk zich richt op succes en overvloed, vertaalt dit boek die tijdloze lessen naar de beleavingswereld van nu. In een wereld vol ruis en sociale druk, verschuift de focus hier van 'hebben' naar 'zijn', en van uiterlijk succes naar innerlijke rust in 'De Ruimte'.

Co-creatie met AI

De teksten, hoofdstukindeling en de praktische mini-opdrachten zijn tot stand gekomen door een nauwe samenwerking tussen de auteur en Artificial Intelligence (AI). AI is gebruikt als een 'thought partner' om de complexe lessen van Napoleon Hill om te vormen tot een toegankelijk en zacht verhaal over jezelf durven zijn.

Copyright © 2026 Nick van Tol. Alle rechten voorbehouden. Dit werk wordt gratis aangeboden om de boodschap van rust en authenticiteit te verspreiden. Bij deling wordt verzocht om de auteur en de oorspronkelijke inspiratiebron te vermelden.

Inhoud

Lieve lezer.....	2
Hoofdstuk 1: De Volle Stilte.....	3
Hoofdstuk 2: Iets echt durven zeggen.....	7
Hoofdstuk 3: Een Droom Op Papier.....	13
Hoofdstuk 4: De Eerste Uitnodiging.....	19
Hoofdstuk 5: De Raad van Rust.....	23
Hoofdstuk 6: De Dag van de Rust.....	29
Hoofdstuk 7: De Stilte Daarna.....	33
Hoofdstuk 8: Het Onzichtbare Kompas.....	37
Hoofdstuk 9: De Stem van de Twijfel.....	43
Hoofdstuk 10: Het Plan van Drie.....	47
Hoofdstuk 11: De Spiegelvraag.....	51
Hoofdstuk 12: De Dag van de Keuze.....	55
HOOFDSTUK 13: Dit is pas het begin.....	59
Dankwoord.....	63

LIEVE LEZER

Soms begint een verhaal met een idee. Soms met een gevoel. En soms, zoals bij dit boek, met een stilte. Een verlangen naar rust, naar jezelf mogen zijn, naar ademen zonder dat iemand iets van je verwacht.

Dit verhaal gaat over Melle. Maar misschien herken je jezelf in hem. In zijn dromen. In zijn twijfels. In zijn verlangen naar een plek waar niets hoeft, maar alles mag ontstaan.

‘De Ruimte’ is niet zomaar een plek in een boek. Het is een uitnodiging. Een herinnering dat ook jij mag stoppen, voelen, dromen, en weer zachtjes beginnen.

Ik wens je een reis toe die zacht is. Echt. En van jou.

Veel leesplezier,

Nick

Hoofdstuk 1

De Volle Stilte

Melle lag op zijn rug in het gras achter het flatgebouw. Zijn armen gevouwen onder zijn hoofd, ogen naar de lucht. Boven hem dreven wolken voorbij als dikke witte eilanden in een blauwe zee.

Zijn hoofd was allesbehalve rustig. Er spookten honderd dingen tegelijk door zijn gedachten. Een toets van morgen. De ruzie op WhatsApp in de groepschat. Een stom filmpje dat iedereen grappig vond behalve hij. De YouTube-video die hij gisteravond nog had willen kijken. Zijn huiswerk. Zijn gymtas die hij was vergeten. En de opmerking van Bram vanochtend: “Heb je nou wéér die trui aan?”

Melle kneep zijn ogen dicht. Even niks. Alsjeblieft.

Zijn broekzak trilde. Een melding. Hij reageerde niet. Hij wilde het niet meer. Althans, nu even niet. Niet dat gezoem. Niet die stem in zijn hoofd die zei: “Je moet nog...” of “Wat als ze iets zeggen en jij niet reageert?” Gewoon even... stilte.

Hij was de laatste tijd vaker hier. Dit grasveld achter het gebouw waar niemand kwam behalve soms een hond met een slappe tong en een eigenaar met oordopjes in. Hier kon hij verdwijnen. Niet letterlijk natuurlijk. Maar wel een beetje.

Zijn moeder zei vaak: “Jij leeft met je hoofd in de wolken.” En dat klonk dan lief, maar ook een beetje alsof het fout was. Op school zeiden ze dat hij snel afgeleid was. Dat hij “veel nadenkt, maar weinig opschrijft”. Alsof dat iets slechts was. Alsof nadenken pas iets waard was als het in blokletters op papier stond.

Voetstappen. Melle draaide zijn hoofd. Lize. Zijn jongere zusje, net negen, kwam met haar jas half open en haar veters los over het gras gesjokt.

‘Daar ben je weer,’ zei ze. ‘Je geheime grasplek.’

Melle glimlachte. ‘Niet meer zo geheim dan.’

Ze plofte naast hem neer, haar haren in de war van de wind. ‘Waar denk je aan?’ vroeg ze.

‘Aan niks,’ zei hij. ‘Nou ja... aan hoe fijn het zou zijn om écht aan niks te kunnen denken. Maar dat lukt dus niet.’

‘Ik weet het,’ zei Lize. ‘Mijn hoofd is ook druk. Vandaag had ik al vier toetsen en iedereen praatte door elkaar en ik kreeg een sticker omdat ik stil was, maar ik was niet stil, ik was moe.’

Melle lachte zacht. Lize kon in één adem vertellen wat anderen in een hele dag nog niet gezegd kregen.

‘Ik zou een plek willen bouwen,’ zei hij ineens.

Lize keek op. ‘Wat voor plek?’

‘Gewoon... een plek waar je niks hoeft. Geen schermen. Geen toetsen. Geen gezeur. Alleen rust. En iemand die thee zet.’

Lize knikte alsof het de normaalste zaak van de wereld was. ‘Klinkt als een goede plek. Hoe zou je het noemen?’

Melle dacht even. ‘De Ruimte,’ zei hij toen. ‘Omdat het ruimte geeft. In je hoofd. In jezelf.’

Thuis was het nog stil. Papa zou pas over een uur thuiskomen. Melle haalde een groot vel papier uit de la. Hij legde het op tafel en staarde ernaar alsof het een soort kaart was naar een onbekend land.

Hij pakte een potlood. In het midden tekende hij een cirkel. Een zachte stoel erin. Een kast met notitieboekjes. Een plant. Geen schermen, geen klok. Alleen ruimte. Aan de zijkant schreef hij: “Hier hoeft je niks. Hier mag je gewoon zijn.”

Lize kwam erbij staan. ‘Mag er een dekentje bij?’ ‘Tuurlijk.’ Ze tekende

er een bij. En een kleine lamp. En een theepot met stoomwolkjes.

Toen papa thuiskwam, hing er een briefje op de keukendeur. “Niet storen – bouwers van rust bezig.” Hij kwam toch binnen, op zijn sokken.

Hij keek naar het papier op tafel. ‘Wat is dit?’ vroeg hij. ‘Onze Ruimte,’ zei Lize trots.

Papa keek naar Melle. Die zei niks. Maar hij voelde zich gezien. ‘Klinkt als iets wat de wereld goed kan gebruiken,’ zei papa zacht.

Die avond in bed lag Melle weer te scrollen. TikTok, YouTube, Insta. Zijn duim bewoog automatisch. Zijn hoofd werd voller in plaats van leger.

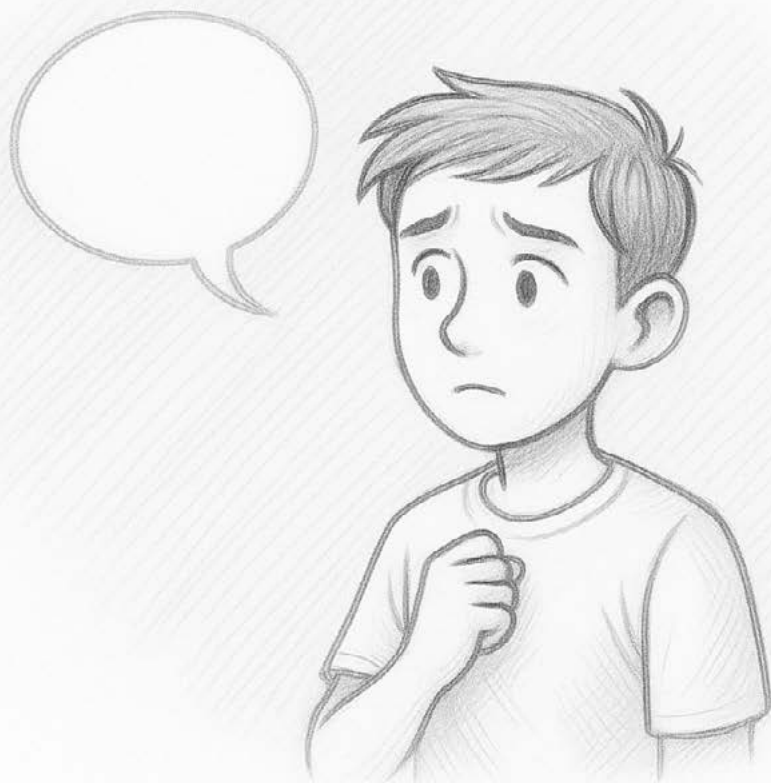
Hij legde de telefoon weg en draaide zich om. In zijn hoofd tekende hij de Ruimte opnieuw. Hij zag Noa uit zijn klas, die altijd stil is en met haar haar speelt als ze zenuwachtig is. Hij zag Bram. Niet lachend. Maar stil. Denkend. Hij zag Milan, zijn vriend, die vaak lacht maar nooit écht zegt hoe het met hem gaat. En hij zag zichzelf. In de stoel. Met een kop thee.

Misschien wil iedereen wel even niets, soms, dacht hij. Hij pakte een oud notitieboekje van zijn nachtkastje en schreef erin: “Ik mag stil zijn. En dat is oké.”

Toen viel hij in slaap. En zijn hoofd voelde, voor het eerst in tijden...

Hoofdstuk 2

Iets echt durven zeggen

De volgende ochtend zat Melle aan het ontbijt, maar zijn gedachten zaten ergens anders. Zijn hand roerde gedachteloos door de yoghurt, de muesli werd zompig.

‘Alles oké?’ vroeg papa terwijl hij de krant dichtklapte.

Melle knikte. ‘Beetje moe.’

Dat was waar. Maar niet alles.

In zijn hoofd zat nog steeds die Ruimte van gisteren. De stoel. De stilte. De thee. En de gedachte: Wat als dit niet alleen mijn droom is? Wat als anderen dit ook nodig hebben, maar het gewoon nog niet durven zeggen?

‘Weet je,’ zei papa terwijl hij opstond om koffie te zetten, ‘sommige dromen beginnen pas echt als je ze uitspreekt.’

Melle keek op. ‘Maar wat als mensen het stom vinden?’

Papa glimlachte. ‘Dan heb je in elk geval iets echts gezegd.’

Op school voelde alles weer zoals altijd.

De gangen vol stemmen. Tassen die werden neergekwakt. Iemand schreeuwde “Hé kijk uit!” vlak voor Melle de klas in liep. Hij duwde zijn stoel naar achteren, zette zijn schrift open, schreef de datum op. Automatisch.

In zijn jaszak zat het notitieboekje met de zin van gisteravond. “Ik mag stil zijn. En dat is oké.” Hij voelde er even aan, alsof het hem eraan herinnerde dat het gisteren niet verzonnen was. Dat het ergens nog bestond.

In de pauze zat Melle alleen op de bank naast het fietsenhok. Milan

‘Heb je dat filmpje al gezien?’ vroeg hij, terwijl hij het scherm omhoog hield.

Een jongen in een krokodillenkostuum rende over een schoolplein. Iemand struikelde. Iemand lachte.

Melle grinnikte zachtjes. ‘Ja, die had ik gister al gezien.’

Milan keek hem aan. ‘Wat kijk jij nou tegenwoordig eigenlijk? Je bent nooit meer online als wij praten.’

‘Even pauze,’ zei Melle.

‘Van wat?’

‘Van... alles.’

Milan trok zijn wenkbrauw op. ‘Je klinkt als m’n moeder.’

Melle haalde zijn schouders op. Hij had geen zin om uit te leggen wat hij bedoelde. En ook niet de moed.

In de middag had groep 7 een les creatief schrijven van juf Esther. Ze mochten een eigen droom beschrijven. Een toekomstidee. Een plek waar ze ooit wilden zijn.

Melle’s hart bonsde. Moet ik het doen?

Hij keek om zich heen. Bram zat achterin met zijn voeten op de stoelpoten. Milan was al aan het tekenen in de kantlijn. Noa schreef iets heel kleins in haar schrift, haar hoofd laag boven het papier.

Juf Esther liep rond en stopte even bij Melle’s tafel.

‘Weet je al wat je gaat schrijven?’ vroeg ze zacht.

Melle knikte. Toen schudde hij. Toen knikte hij weer.

Dat raakte iets. Iets wat nog een beetje verborgen had gezeten.

Hij pakte zijn pen. En schreef.

Mijn droomplek heet De Ruimte. Daar hoeft je niet iets te doen om iets te zijn. Je mag er stil zijn. Je mag er niets zeggen. Je mag er zitten met een kop thee en denken. Of niet denken. Er zijn zachte stoelen. Er is tijd. En niemand kijkt op hun telefoon. Het is een plek waar je even mag stoppen met moeten.

Toen de les afgelopen was, liet hij zijn blaadje liggen. Op het randje van zijn tafel. Hij deed alsof hij het vergat. Maar eigenlijk hoopte hij dat juf het zou lezen.

Toen hij omkeek bij de deur, zag hij haar het blaadje oppakken. Ze glimlachte niet. Maar keek ernaar zoals papa dat deed. Aandachtig. Alsof het iets belangrijks was.

In de gang kwam Bram langs hem lopen.

‘Hé Melle,’ zei hij.

Melle schrok.

‘Wat was dat nou voor tekst? Je eigen wellnesscentrum?’

Milan grinnikte. Iemand anders lachte mee. Melle voelde het branden in zijn wangen. Hij had dit kunnen weten.

Maar nog voor hij iets terug kon zeggen, klonk er een stem van verderop.

‘Ik vond het mooi,’ zei Noa.

Het werd stil.

Bram haalde zijn schouders op en liep door.

Melle keek naar Noa. Ze keek niet terug, maar ze glimlachte een beet-

Dat was genoeg.

Thuis aan tafel vertelde hij niks over Bram. Maar wel over wat hij had geschreven.

Papa luisterde. Lize knikte.

‘Ik wil er ook heen,’ zei ze. ‘Naar jouw ruimte.’

‘Misschien kunnen we hem bouwen,’ zei Melle zacht.

‘Misschien is hij er al een beetje,’ zei papa.

Die avond schreef Melle in zijn boekje: “Iets echt zeggen is eng. Maar ik ben nog steeds oké.”

Hij sloot het boekje.

Hij voelde zich niet dapper.

Mini-opdracht:

Schrijf op wat jouw veilige plek zou zijn. Waar voel jij je op je gemak? Wat moet er in die plek aanwezig zijn – en wat juist niet? Teken of beschrijf het. En als je durft: laat het aan iemand zien. Niet omdat het moet. Maar omdat het echt is.

This image shows a single sheet of white paper with horizontal ruling lines. The lines are evenly spaced and run across the width of the page. There is no text or other markings on the paper.

Reflectiezin:

*“Als je durft te zeggen wat je voelt, zet je iets in beweging
– ook al zegt niemand iets terug.”*

Hoofdstuk 3

Een Droom Op Papier

De zaterdag begon zoals veel zaterdagen: langzaam. Geen wekker. Geen haast. Alleen de geur van koffie en een zacht zonnetje op het raam.

Melle zat aan tafel met een stapel A4'tjes voor zich. Lize had haar knuffelkonijn een stoel gegeven alsof hij ook meedeed.

‘Wat ga je maken?’ vroeg ze terwijl ze een potlood tussen haar tenen probeerde te balanceren.

‘Een plan,’ zei Melle. ‘Voor de Ruimte.’

‘Een plattegrond?’

‘Meer dan dat. Ik wil laten zien wat het is. Niet alleen voor mezelf, maar voor anderen. Zodat het geen idee blijft in mijn hoofd.’

Lize knikte. ‘Dus eigenlijk... een handleiding voor rust.’

Melle glimlachte. ‘Precies dat.’

Hij begon te tekenen. Niet perfect. Wel echt. De Ruimte kreeg meerdere hoeken: een stille zithoek, een schrijfplek, een plek om naar buiten te staren. Zonder schermen. Zonder geluid.

Hij tekende symbolen: een wolk met de tekst ‘hier mag je niks’, een theepot met ‘warm welkom’, en een klein open kastje met het label ‘gedachtenboekjes’.

Langzaam groeide het papier vol. Alsof het zichzelf vulde, als een puzzel die ineens begreep waar de stukjes moesten liggen.

‘Mag ik ook iets tekenen?’ vroeg Lize. ‘Een hoek voor verdriet. Waar je even mag huilen zonder vragen.’

Ze tekende een zachte hoek met een gordijn ervoor, een doos tissues en een bordje: “Niet storen (tenzij je thee brengt).”

‘Weet je wat gek is,’ zei Melle. ‘Hoe stiller het wordt in m’n hoofd, hoe meer ik te zeggen heb.’

Papa kwam binnen met drie mokken thee. Hij keek naar de tekening alsof hij naar een bouwtekening keek van iets dat al bijna bestond.

‘Ik ken weinig plekken waar je iets mag zijn zonder iets te doen,’ zei hij zacht.

Melle voelde zijn hart warm worden. Niet groot. Maar stevig. Zoals een kaarsvlam die ineens door heeft dat hij mag blijven branden.

Die middag maakten ze foto’s van de tekening. Melle schreef er teksten bij. Kleine zinnen. Zinnen die je laten ademhalen.

“Je mag hier niets bereiken.”

“Je bent hier genoeg.”

“Soms is staren ook een vorm van nadenken.”

Hij plakte alles in een schrift met een kapt van karton. Bovenaan schreef hij in blokletters: **DE RUIMTE – handleiding voor iets wat er nog niet is.**

De volgende dag durfde hij het schrift mee te nemen naar school.

Hij liet het aan niemand zien.

Tot de pauze.

Hij zat op het muurtje bij de gymzaal. Noa kwam langs. Niet opzettelijk. Maar ze liep langzamer toen ze hem zag.

‘Hoi,’ zei ze zacht.

Ze ging naast hem zitten. Melle haalde het schrift uit zijn tas en legde het tussen hen in.

Noa bladerde langzaam. Ze zei niks. Maar ze glimlachte steeds een beetje meer.

Bij het hoekje voor verdriet bleef ze even hangen. ‘Deze... deze snap ik.’

Melle voelde hoe zijn borst zich vulde met iets zwaars en zachts tegelijk. Iemand begreep het. Echt begreep het.

‘Mag ik ook iets tekenen?’ vroeg ze.

Hij knikte. Ze pakte haar etui. Trok een zwarte fineliner open.

Ze tekende een raam. En in het raam: een regenbui. Maar ook een zonnestraal erachter.

‘Soms voel ik me zo,’ zei ze. ‘Dubbel. Niet alleen maar blij of verdrietig. Maar alles tegelijk.’

Melle knikte. ‘Misschien is De Ruimte daar ook voor. Voor als je het even niet weet.’

Noa tekende haar naam erbij. Klein, in de hoek. Alsof ze zich voorzichtig aanmeldde.

Toen ze weg was, bladerde Melle terug naar de eerste bladzijde. Daar schreef hij in grote letters bij:

“De Ruimte is niet van mij. De Ruimte is van wie haar nodig heeft.”

Hij keek naar de lege plek naast die zin.

Mini-opdracht:

Teken of beschrijf jouw eigen droomplek. Denk aan:

wat zie je daar? Wat hoor je? Wat voel je? Wie mag er komen, en wie niet? Wat gebeurt er als je daar bent?

Plak de tekening of beschrijving op een plek waar jij het elke dag even kunt zien. En als je durft: laat iemand anders het ook zien. Misschien

This image shows a single sheet of white paper with horizontal ruling lines. The lines are evenly spaced and run across the width of the page. There is no text or other markings on the paper.

Reflectiezin:

“Soms wordt een droom pas echt als je hem deelt – en iemand anders glimlacht.”

Hoofdstuk 4

De Eerste Uitnodiging

Op maandagochtend zat Melle al vroeg aan tafel. Zijn schrift lag open, potloden verspreid over het tafelkleed. Hij had nauwelijks geslapen. Niet van stress. Maar van ideeën. Ze bleven maar komen, als vuurvliegjes die zich nergens aan hielden.

Hij wilde meer. Niet groter. Maar echter. Eerder had hij gedacht dat De Ruimte iets voor hem alleen zou zijn. Misschien met Lize. Misschien met Noa. Maar nu voelde het anders. Groter dan hijzelf.

Hij bladerde door zijn schrift en begon te schrijven. Bovenaan een leeg vel schreef hij in grote letters: **Wil jij meedenken?**

Daaronder:

“Ik werk aan iets wat nog niet bestaat. Een plek zonder moeten. Zonder schermen. Waar je mag stilvallen, dromen, niksdoen. Ik noem het De Ruimte.”

“Ik zoek anderen die dit snappen. Of misschien zelf nodig hebben.”

“Droom je mee?”

Hij knipte de pagina los en hing hem op het prikbord in de klas. Stilletjes, voor de les begon.

Daaronder legde hij een leeg schrift met de tekst: ‘Jouw idee?’ en een potlood met een touwtje eraan.

De hele ochtend probeerde Melle zich te concentreren op rekenen, spelling, wereldoriëntatie. Maar zijn ogen gleden steeds terug naar dat ene bord. Zijn maag voelde alsof hij vergeten was te ontbijten. Of alsof hij net op een podium had gestaan en iets kwetsbaars had gezegd.

In de pauze liep hij expres even naar buiten. Hij wilde het niet zien.

Toen hij terugkwam, stonden er drie kinderen bij het bord. Jada, die dol is op dieren. Noah, die altijd met Lego speelt. En... Bram.

Hij voelde zijn hart stilvallen.

Bram bladerde in het schrift. Grijnsde even. Melle wilde al naar hem toe lopen – iets zeggen, verdedigen, iets uitleggen misschien – maar toen draaide Bram zich om en liep weg. Zonder iets te zeggen.

Melle ademde uit. Hij liep naar het bord. Jada was nog bezig met schrijven. Ze keek even op en zei: ‘Mag het ook een plek zijn met dieren? Als je verdrietig bent, helpt een kat. Of een konijn.’

‘Ja,’ zei Melle. ‘Alles mag. Zolang het zacht is.’

Hij keek in het schrift. Noah had getekend. Een hoek met bouwstenen. ‘Voor als je niet weet wat je voelt, maar wel iets wilt maken.’

Melle sloot het schrift. Zijn hart bonsde, maar dit keer van iets anders. Van verbondenheid.

’s Middags, na school, liep Noa naast hem naar buiten. Ze zei niks. Maar toen ze bij de poort kwamen, zei ze ineens: ‘Je hebt iets wakker gemaakt.’

Melle keek haar aan. Ze keek nog steeds voor zich uit.

‘Wat bedoel je?’

‘Ik weet het niet precies. Maar het voelt alsof we iets echt doen. Iets dat er moet zijn.’

Melle knikte. Het was precies dat. Geen project. Geen schooling. Maar iets wat klopte. Vanbinnen.

Thuis liet hij het schrift zien aan Lize en papa. Ze bekeken de tekeningen, de zinnen, de krabbels. Papa legde een hand op Melle’s schouder.

Die avond, onder zijn dekbed, tekende Melle een nieuwe pagina in zijn schrift. Hij noemde het: ****De Eerste Uitnodiging.****

Daaronder schreef hij: “Eén iemand die meedoet is genoeg om niet meer alleen te zijn.”

Hij sloot het schrift. Draaide zich op zijn zij.

En droomde die nacht van een kamer vol kinderen. Niet druk. Niet luid. Maar samen stil. En dat was prachtig.

Mini-opdracht:

Bedenk een uitnodiging voor jouw droomplek. Schrijf een paar zinnen waarin je uitlegt wat jouw plek is, en waarom anderen misschien ook iets aan die plek hebben. Hang je uitnodiging op – thuis, in de klas, of

Reflectiezin:

“Soms begint iets groots met één uitnodiging en één ‘ja.’”

Hoofdstuk 5

De Raad van Ruimte

De dagen na de eerste uitnodiging voelde alles... anders. Niet spectaculair. Geen fanfare of applaus. Maar stilletjes. Zacht. Zoals ochtendmist die langzaam het veld overneemt. Je merkt het pas als alles stiller is.

Elke dag lagen er nieuwe krabbels in het schrift. Soms een tekening. Soms maar één woord: 'stil'. Of: 'zonder oordelen'. En soms een hele bladzijde vol zinnen, half doorgestreept, alsof iemand al schrijvend durfde te voelen.

Melle bekeek elk briefje met aandacht. Hij schreef er kleine reacties bij. Geen oordeel, geen correcties. Alleen: 'mooi', of 'dat herken ik', of simpelweg:.

Na een week lag het schrift vol. Niet volgeschreven, maar volgeladen. Er zat iets in. Energie. Wens. Stil verlangen.

Op vrijdagmiddag kwam juf Esther naar hem toe. Ze hield het schrift in haar handen alsof het een plantenstekje was dat ze niet wilde beschadigen.

'Zou je het maandag aan de klas willen laten zien?' vroeg ze.

Melle voelde zijn maag samentrekken. 'Aan iedereen?'

'Alleen als jij dat wilt. Maar ik denk dat het goed zou zijn. Voor ons allemaal.'

Hij wist het niet. Durfde het niet. Maar iets in hem zei: dit is niet meer alleen van mij.

Dat weekend praatte hij met papa en Lize aan de keukentafel. Ze tekenden samen een plan. Niet over hoe De Ruimte eruit zou zien. Maar over hoe je mensen uitnodigt om mee te denken. Zonder druk.

‘We maken een Raad,’ zei Lize ineens.

‘Een wat?’ vroeg Melle.

‘Een Raad van Rust,’ zei ze. ‘Of van Dromers. Of van Mensen Die Soms Te Veel Denken.’

Papa lachte. ‘Wat dacht je van De Raad van De Ruimte?’

Melle schreef het op. De letters in blokschrift. Duidelijk. Simpel. Open.

Maandagochtend stond hij voor de klas. Hij had het schrift in zijn handen en zijn stem trilde een beetje. Maar hij sprak.

‘Ik wil iets delen. Iets wat begon als een idee in m’n hoofd, maar nu... iets groters is geworden.’

Hij vertelde over De Ruimte. Over het schrift. Over hoe hij zich soms voelt – vol, druk, moe van alles. En hoe hij merkte dat hij niet de enige is.

Hij hield het schrift omhoog. ‘Iedereen die zich hierin herkent... of mee wil denken... of alleen wil luisteren... mag meedoen. Ik wil een raad oprichten. Geen club met regels. Gewoon... een groep mensen die snapt hoe belangrijk rust is.’

Het was even stil.

Toen stak Noa haar hand op. ‘Mag ik erbij?’

Jada volgde. ‘Ik ook. En mijn kat misschien ook.’

Er werd gelachen. Maar zacht. Geen uitlachen. Eerder: opluchting.

Zelfs Milan keek op van zijn schrift. ‘Ik wil meedoen. Al snap ik het nog niet helemaal.’

‘Dat is goed,’ zei Melle. ‘Je hoeft het niet te snappen. Alleen echt te zijn.’

De rest van de dag voelde als lopen op lucht. Melle zweefde niet. Maar

hij liep wel steviger. Alsof de grond onder hem harder werd, nu hij wist dat hij niet alleen liep.

Na school bleef hij met Noa en Milan in het klaslokaal. Ze haalden stoelen naar een hoek. Tekenden een bordje: 'Raad van De Ruimte – Alleen binnenkomen als je iets echt wil zeggen, of juist niks.'

Ze verzonnen rollen. Lize werd Minister van Zachtheid. Noa werd Bewaarder van de Stiltes. Milan werd de Onbegrepen Vragensteller. Melle noemde zichzelf Hoeder van de Ideeën.

'Wat ben jij dan, papa?' vroeg Lize toen ze het bordje thuis ophing op zijn werkkamer.

'Ik? Ik ben de Theedrager. Iemand moet de boel warm houden.'

Die avond schreef Melle in zijn boekje: "De wereld is luid. Maar sommige stemmen fluisteren dingen die iedereen voelt. En die stemmen hebben nu een plek."

Hij sloot het schrift. Sliep diep. En droomde niet. En dat was precies

Mini-opdracht:

Stel jouw eigen ‘Raad van De Ruimte’ samen. Wie zou jij kiezen om samen mee stil te zijn, te dromen, of te praten? Geef iedereen een bijzondere rol, zoals Minister van Stiltes of Bewaker van het Theemoment. Teken jullie ruimte en verzin een naam voor jullie groep.

This image shows a single sheet of white paper with horizontal blue or grey ruling lines, typical of notebook paper. The lines are evenly spaced and run across the width of the page. There is no handwriting or other markings on the paper.

Reflectiezin:

“Rust wordt sterker als je haar deelt.”

Hoofdstuk 6

De Dag van de Rust

Het plan kwam tijdens de lunch. Niet door een strak schema of vergaderingen. Maar doordat Noa ineens zei: ‘Misschien moeten we het gewoon laten zien.’

‘Wat?’ vroeg Milan, die net een hap van zijn appel nam.

‘De Ruimte. Wat het is. Wat het kan zijn. Gewoon... openzetten. Voor één dag. Iedereen uitnodigen.’

Melle voelde iets bewegen in zijn borst. Spannend. Maar goed spannend. Zoals het moment vlak voordat je op een podium stapt.

‘Een soort open dag,’ zei hij. ‘Maar dan zonder speeches en zonder dat je je best hoeft te doen.’

‘Juist,’ zei Noa. ‘Geen prestaties. Alleen delen.’

En zo werd het idee geboren: ****De Dag van de Rust.****

Ze kozen vrijdag. Dan had groep 7 een creatieve middag. Juf Esther was meteen enthousiast. ‘Als jullie het organiseren, krijgen jullie alle ruimte.’

Ze hingen briefjes op in de gang: “Vrijdag: De Dag van de Rust – een plek waar niks moet en alles mag ontstaan.”

Elke klas kreeg een uitnodiging met de vraag: ‘Wat wil jij delen dat niet af hoeft te zijn?’

De dagen erna veranderde een hoek van het klaslokaal langzaam in De Ruimte. Er kwamen zitzakken, een oude vloerkleed van thuis, tekeningen aan de muur, stille muziek via een bluetoothbox.

Op een tafel lagen schriftjes waarin je iets kon schrijven of tekenen. Noa hing een bord op: “Dit schrift leest terug.” Milan bouwde een hoek

Lize kwam helpen met posters: “Rust is niet niks – het is iets.” En: “Je hoeft niks te zeggen om iets te vertellen.”

Vrijdagochtend scheen de zon, alsof zelfs het weer begreep dat er iets bijzonders ging gebeuren.

Vanaf half tien begonnen kinderen binnen te lopen. Eerst voorzichtig. Alsof ze niet wisten of het wel ‘mocht’. Maar toen ze zagen dat je alleen hoefde te zijn – niet hoefde te praten of presteren – bleven ze. Zitten. Kijken. Meedoen.

Een meisje uit groep 5 schreef in het schrift: “Ik wil gewoon even niks. Mag dat?”

Melle schreef eronder: “Dat is precies waarom we dit maken.”

Er werd gedeeld. Geen presentaties. Maar echte dingen. Milan liet een doos zien vol half afgemaakte uitvindingen. ‘Ik weet nooit of iets goed is, dus ik stop halverwege. Maar misschien is dat ook oké.’

Jada kwam met haar kat – op een foto. Ze vertelde hoe hij haar helpt om te kalmeren. ‘Hij zegt niks, maar hij is er gewoon.’

Zelfs Bram kwam kijken. Eerst met zijn armen over elkaar. Maar later zat hij op de grond en kleurde in stilte een mandala. Niemand zei iets. Niemand hoefde iets te zeggen.

Papa kwam ook even kijken, met thee in thermoskannen. Hij had bordjes gemaakt: “Voor wie even wil landen.”

Aan het eind van de middag zaten ze met z’n allen in een kring. Geen evaluatie. Geen cijfers. Alleen de vraag: ‘Wat voelde goed?’

Melle keek om zich heen. Naar de tekeningen. De kruimels van koekjes. De half afgebouwde toren van Milan. Het bord met “Rust gezocht – gevonden”.

Hij zei: ‘Het voelde alsof we allemaal een beetje thuis mochten komen.’

schreef hij: **“Samen rust maken is dapper.”**

Daaromheen: theepotjes. Zitzakken. Zinnen. En stiltes. Heel veel stiltes.

Hij sloot zijn ogen met een glimlach.

En De Ruimte... groeide verder.

Mini-opdracht:

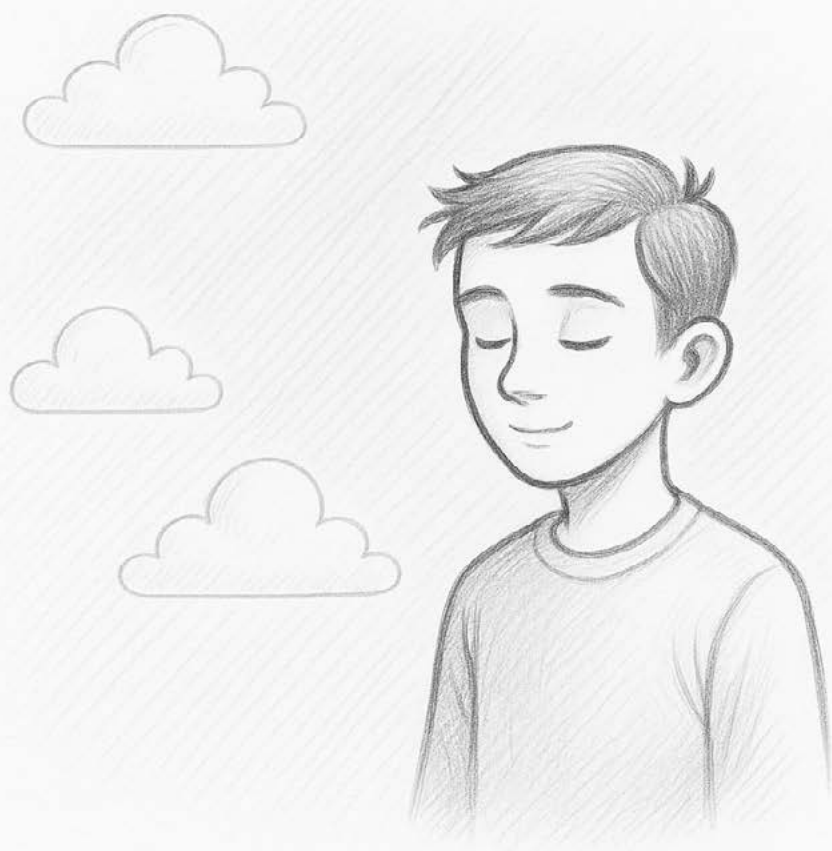
Organiseer jouw eigen ‘Dag van de Delen’. Het hoeft niet groot te zijn. Kies een plek – thuis, in je kamer, of op school – waar je één moment deelt wat voor jou rust geeft. Dat mag een tekening zijn, een gedachte, een plek om te zitten, een boek, of gewoon stilte. Nodig iemand uit om mee te doen. En kijk wat er gebeurt als niemand iets hoeft, maar alles

Reflectiezin:

“Rust is iets wat je samen kunt maken, zonder woorden.”

Hoofdstuk 7

De Stilte Daarna

De maandag na De Dag van de Rust voelde vreemd. Niet verkeerd. Maar ook niet als een overwinning. Eerder als het moment na een mooie film, als de aftiteling nog loopt en je niet meteen wilt opstaan.

Melle liep het schoolplein op en keek rond. Alles leek weer normaal. Er werd gerend. Geschreeuwd. Iemand had een bal tegen een raam geschoten. En toch... er hing iets anders in de lucht. Alsof de stilte van vrijdag nog ergens na-echode.

Hij liep naar het prikbord. De tekeningen hingen er nog. Een paar waren gekreukt, sommige losgeraakt. Iemand had een smiley op een theepot getekend. Milan's Legohoek was opgeruimd. De zitzakken lagen op een hoop.

Noa kwam naast hem staan. Ze zei niks. Maar dat hoefde ook niet.

‘Het is weer voorbij,’ zei Melle zacht.

‘Of net begonnen,’ zei Noa.

In de klas werd weer gerekend. Gepraat. Gelachen. Soms leek het alsof De Ruimte nooit had bestaan. Maar dan keek Melle naar zijn schrift. Of voelde hij hoe iemand even zijn blik ving – zonder woorden – en dan wist hij: het was er wél. Het zit nu in ons.

Tijdens de lunch zat hij alleen op het bankje bij het fietsenhok. Milan kwam naast hem zitten.

‘Ik snap het nu iets beter,’ zei hij ineens.

‘Wat?’ vroeg Melle.

‘Waarom je dit wilde. De rust. De ruimte. Eerst dacht ik: wat is er mis met gewoon spelen en lachen. Maar vrijdag voelde... goed. Stil. Maar

‘Dank je,’ zei Melle. Meer kon hij even niet zeggen.

Thuis vroeg Lize of er een tweede Dag van de Rust kwam.

‘Misschien,’ zei Melle. ‘Maar ik denk dat het belangrijker is dat we het blijven doen. Niet als evenement. Maar als gewoonte.’

Ze knikte. ‘Ik hou sowieso de Minister van Zachtheid-titel.’

Die avond zat Melle op bed. Het schrift open op schoot. Hij bladerde terug. De eerste tekening. De uitnodiging. De reacties. De cirkel. Alles lag er nog. Maar het voelde anders. Geen project meer. Geen geheim plan. Het was een deel van hem geworden.

Hij tekende een nieuwe bladzijde. Bovenaan schreef hij:

****“De stilte daarna is soms nog mooier dan het moment zelf.”****

Daaronder tekende hij kleine symbooltjes: een kop thee, een luisterend oor, een lege stoel. En in het midden: een cirkel zonder rand.

De volgende dag vroeg juf Esther of hij een stukje wilde voorlezen uit zijn schrift. Niet voor een presentatie. Gewoon, om samen stil te zijn.

Melle koos de bladzijde met de regen en de zonnestraal. De tekening van Noa.

Hij las zacht: ‘Soms voel ik me dubbel. Niet blij of verdrietig. Maar alles tegelijk. En dat is oké.’

Daarna was het stil. Geen ongemakkelijke stilte. Maar één die bleef hangen. Alsof iedereen die even wilde vasthouden.

‘Dank je, Melle,’ zei juf Esther.

Melle glimlachte. Hij zei niets terug.

Mini-opdracht:

Denk terug aan een moment waarop jij iets bijzonders voelde – misschien iets kleins, zoals een fijn gesprek, een rustige plek of een glimlach. Schrijf erover of teken het. Wat bleef er bij je hangen? Wat veranderde er in jou? Soms helpt het om die momenten bewust te bewaren.

[illegible]

Reflectiezin:

“Soms zit de grootste verandering niet in wat je doet, maar in hoe je kijkt.”

Hoofdstuk 8

Het Onzichtbare Kompas

Op zaterdagochtend werd Melle wakker met een raar gevoel in zijn buik. Geen echte pijn, geen echte spanning. Meer een soort kriebel die hij niet kon plaatsen. Alsof er iets in hem bewoog terwijl hij zelf nog stil lag.

Hij bleef liggen en keek naar het plafond. In de verte hoorde hij vogels, een trein die langsreed, het zachte gekletter van de regen tegen het raam. Alles was kalm. Maar in hemzelf... was iets begonnen.

Hij probeerde het gevoel te negeren. Ging douchen, trok een trui aan, at een boterham met pindakaas. Maar het bleef. Steeds datzelfde gevoel: je moet iets doen, maar je weet niet wat.

‘Je bent stil vandaag,’ zei papa terwijl hij koffie zette.

‘Ik weet het,’ zei Melle. ‘Het voelt alsof ik iets moet, maar ik weet niet wat het is.’

Papa knikte. Niet verbaasd, niet bezorgd. ‘Misschien is dat je onzichtbare kompas.’

‘Mijn wat?’ vroeg Melle met een scheve blik.

‘Iedereen heeft er een. Je ziet het niet, je voelt het wel. Het wijst je ergens naartoe, maar het gebruikt geen woorden. Alleen een gevoel van... dit klopt. Of: daar moet ik heen.’

‘En als je niet weet waarheen?’

‘Dan moet je bewegen. Naar buiten. Teken. Schrijf. Loop. Praat. Of juist niet. Geef het ruimte.’

Melle besloot te wandelen. Alleen. Zonder muziek. Zonder telefoon. Alleen hij, zijn jas, en zijn gedachten.

van vallende bladeren. Vol geluiden van spelende kinderen in de verte. Maar leeg van haast. Van moeten.

Hij ging op een bankje zitten. Haalde zijn schrift uit zijn tas. Hij had geen plan. Geen opdracht. Geen doel.

Hij begon gewoon te tekenen. Eerst cirkels. Toen pijlen. Daarna woorden. Zonder nadenken schreef hij: 'ik weet het nog niet.' En daarna: 'en dat is oké.'

Hij schreef: 'stilte', 'rust', 'verlangen', 'vraagtekens' en in het midden: ***"kompas?"***

Toen hij weer opkeek, zag hij een meisje van een andere school op het bankje verderop. Ze zat ook te schrijven. Niet met een scherm, maar met pen en papier. Even kruisten hun blikken. Ze glimlachte. En ging door.

Melle voelde een rilling over zijn armen. Niet van kou. Van verbinding. Zonder woorden. Gewoon weten: jij snapt dit ook.

Thuis legde hij zijn schrift op tafel. Papa keek erin. Langzaam. Met respect. Niet alsof hij een kindertekening zag, maar alsof hij een kaart las van een onbekend gebied.

'Dit lijkt op een innerlijke routekaart,' zei hij. 'Niet bedoeld om te volgen. Maar om te herkennen.'

Lize kwam erbij. 'Heb ik ook een kompas?' vroeg ze.

'Zeker,' zei Melle. 'Bij jou wijst hij naar mensen die zacht zijn. En dieren. En koekjes.'

Ze giechelde. 'En jij dan?'

'Mijn kompas wil rust vinden op plekken waar alles te veel is. En verhalen maken die anderen helpen hun weg te vinden.'

een cirkel. Maar deze keer schreef hij geen pijlen. Geen richting. Alleen woorden rondom de rand:

***“Ik weet niet waar ik naartoe ga. Maar ik weet dat ik onderweg ben.”**

En ergens diep vanbinnen voelde dat precies goed.

De volgende dag schreef juf Esther op het bord: “Wat helpt jou als je het even niet weet?”

Kinderen riepen dingen als: ‘hardlopen!’, ‘gamen!’, ‘met mijn hond praten!’

Melle stak zijn hand op. ‘Ik teken mijn kompas.’

Er werd gelachen. Maar niet uitlachen. Eerder nieuwsgierigheid.

‘Hoe ziet dat eruit?’ vroeg juf.

Melle stond op. Pakte zijn schrift. En liet het zien.

Het werd stil.

‘Wauw,’ zei Noa zacht. ‘Het lijkt op wat ik soms voel, maar nooit wist hoe ik het moest tekenen.’

En precies dat... was waarom het klopte.

Mini-opdracht:

Teken of beschrijf jouw ‘onzichtbare kompas’. Wat voel jij als je het volgt? Wat zegt het tegen je – zonder woorden? Gebruik kleuren, vormen of losse woorden. Je hoeft het niet te snappen. Alleen te herkennen. En wie weet... kom je onderweg iemand tegen die het ook

This image shows a single sheet of white paper with horizontal ruling lines. The lines are evenly spaced and run across the width of the page. There is no text or other markings on the paper.

Reflectiezin:

*“Je innerlijke kompas spreekt zacht, maar het
wijst naar iets echts.”*

Hoofdstuk 9

De Stem van de Twijfel

De dagen na het kompasgevoel voelden lichter. Niet omdat alles opeens makkelijk ging, maar omdat Melle iets had gevonden om op te vertrouwen. Iets wat hij niet hoefde uit te leggen. Iets dat er gewoon was.

Maar zoals dat gaat met groei – het komt nooit zonder weerstand.

Het begon op een dinsdag, net voor de pauze. Juf Esther had gevraagd wie er iets wilde laten zien uit hun schrift of dromenboek. Melle aarzelde. Hij voelde dat bekende tintelende gevoel. Het ‘misschien moet ik wel iets zeggen’-gevoel.

Hij stak zijn hand op. En las een stukje voor uit zijn kompas-pagina.

Er werd geluisterd. Echt geluisterd. Zelfs Bram zat stil. Even.

Maar daarna, in de gang, hoorde hij het. Niet van voren. Maar van achteren. Fluisterend. Net hard genoeg.

‘Melle denkt dat hij een soort zenmeester is.’

‘Misschien moet hij een stilteretraite beginnen.’

Gelach.

En Melle voelde het gebeuren. Dat kleine scheurtje. Het knagende gevoel dat begon in zijn buik en langzaam naar boven kroop. Naar zijn hoofd. Naar zijn gedachten.

Twijfel.

Hij dacht terug aan wat hij had gezegd. Was het raar geweest? Te serieus? Dachten mensen dat hij zich beter voelde dan zij? Was hij te

Die middag zei hij niks. Hij schreef niks. Hij keek alleen uit het raam terwijl de regen zacht langs de ramen liep.

Thuis vroeg papa hoe zijn dag was geweest. Melle haalde zijn schouders op. ‘Ging wel.’

‘Wat zegt je kompas?’ vroeg papa, zonder oordeel.

‘Niks. Of eigenlijk... alles door elkaar.’

Papa knikte. ‘Misschien is dat niet je kompas. Misschien is dat je Grauw.’

‘Mijn wat?’

‘Je innerlijke twijfelstem. Die stem die altijd fluistert dat je niet goed genoeg bent. Dat het stom is wat je doet. Dat je moet stoppen voordat je afgaat.’

Melle dacht na. Hij kende die stem. Te goed. Soms klonk hij als Bram. Soms als zichzelf.

‘En wat moet ik daarmee?’

‘Eerst geef je hem een naam. En dan teken je hem.’

Later die avond zat Melle op zijn kamer. Voor zich een leeg vel papier. Hij pakte een zwarte stift.

Hij tekende een figuur. Klein. Met een wolk als hoofd. Opgetrokken schouders. Ogen die altijd naar beneden keken.

Hij noemde hem: **Grauw.**

Onder de tekening schreef hij: “Grauw is bang. Hij wil me beschermen. Maar hij fluistert leugens.”

Hij dacht even na. En schreef eronder: “Ik luister naar Grauw. Maar ik

Het voelde als een opluchting. Niet om Grauw weg te duwen. Maar om hem te herkennen.

De volgende dag vroeg juf Esther weer wie iets wilde delen. Melle stak zijn hand niet op. Maar in zijn schrift tekende hij een nieuwe bladzijde.

Hij schreef: “Vandaag fluisterde Grauw dat ik niks moest zeggen. Dus ik zei hem: ‘Dank je voor je mening, maar ik kies zelf.’”

En voor het eerst voelde Melle dat de twijfel er mocht zijn. Als wolk aan de lucht. Maar niet als stuur op zijn pad.

Mini-opdracht:

Teken of beschrijf jouw stem van twijfel. Hoe ziet hij of zij eruit? Geef die stem een naam. Wat zegt deze stem vaak tegen jou? En wat zou jij terug willen zeggen? Schrijf het op. En onthoud: jij hoeft niet te

Reflectiezin:

“Twijfel is geen stopteken. Het is een fluistering die je mag herkennen – en loslaten.”

Hoofdstuk 10

Het Plan van Drie

-
- A black and white illustration of a boy and a girl. The boy is sitting at a desk, writing on a piece of paper with a pen. The girl is standing next to him, holding a cup of coffee. In the background, there is a chalkboard with three questions written on it.
1. Wat wil je?
 2. Wat heb je nodig?
 3. Wat kun je vandaag doen?

Na een week vol stilte, twijfels en onverwachte moed, voelde Melle dat hij iets moest doen. Niet groot. Niet indrukwekkend. Maar iets dat zijn droom weer in beweging zou brengen.

Op een druilerige woensdagmiddag zat hij alleen in de klas. De regen tikte tegen het raam, de stoelen stonden scheef, de klok tikte langzaam.

Juf Esther kwam binnen. Ze had haar jas nog aan en een beker thee in haar hand.

‘Wat zit je te broeden?’ vroeg ze met een glimlach.

‘Ik wil iets doen. Voor De Ruimte. Maar mijn hoofd zit vol, en mijn handen doen niks.’

Juf ging naast hem zitten en pakte een krijtje. Ze schreef drie regels op het bord.

1. Wat wil je?
2. Wat heb je nodig?
3. Wat kun je vandaag doen?

‘Dat is alles?’ vroeg Melle.

‘Dat is genoeg,’ zei juf. ‘Grote dingen worden klein als je ze opsplittst.’

Melle pakte zijn schrift en schreef de drie vragen over. Toen vulde hij ze in.

****Wat wil ik?*** – Een echte droomkar maken. Een plek op wielmpjes met kussens, boeken, stilte en thee. Een mini-Ruimte voor op school-

****Wat heb ik nodig?**** – Hout. Wielen. Scharnieren. Iemand die helpt bouwen. Een tekening. Tijd. Moed.

****Wat kan ik vandaag doen?**** – Papa vragen of we een bouwplek mogen in de schuur. Een lijstje maken van materialen. En Milan vragen of hij mee wil helpen.

Hij keek naar zijn blad en voelde iets wat hij lang niet had gevoeld: richting.

Die avond lag er een vel papier op tafel. In het midden stond: ****DE DROOMKAR.****

Daaromheen krioelden pijlen, woorden en kleine tekeningetjes: een uitklaptafeltje, een opbergkist, een theedoos, een prikbord, een opvouwbaar dakje.

‘Wat is dat?’ vroeg Lize, die haar hoofd op de tafel legde.

‘Mijn stappenplan,’ zei Melle.

‘Mag ik de vlag maken?’ vroeg ze.

‘Elke kar heeft een vlag nodig,’ zei Melle, ‘dus ja.’

Papa kwam erbij staan en bestudeerde de schetsen alsof het een echt bouwplan was.

‘Als je het aandurft, mag je de schuur gebruiken. Ik help met zagen.’

Melle glimlachte. ‘Dan begin ik morgen.’

En hij begon. Niet met bouwen, maar met denken. Teken. Vragen. Verzamelen. En daarna... met doen.

Elke dag een kleine stap. Een schroef. Een plank. Een idee. En elke stap voelde als een stem die zei: *Je bent op weg.*

Die vrijdag schreef hij in zijn schrift:

“Grote dromen beginnen met kleine stappen. Vandaag heb ik er één gezet.”

En dat voelde als genoeg. Voor nu.

Mini-opdracht:

Maak jouw eigen plan van drie:

1. Wat wil je echt?
2. Wat heb je daarvoor nodig?
3. Wat kun je vandaag al doen?

Schrijf het op, maak er een kleine poster van, en hang het ergens waar je het elke dag kunt zien. Begin met stap 3.

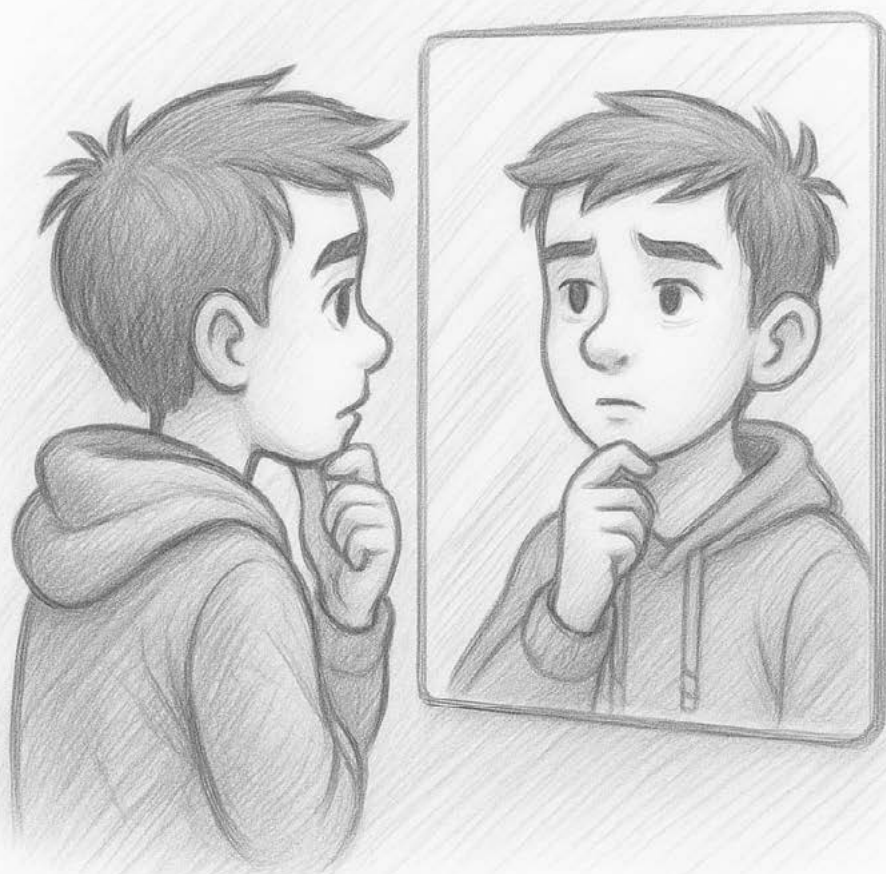
[illegible]

Reflectiezin:

“Als je vastloopt in je hoofd, helpt het om één kleine stap te zetten.”

Hoofdstuk 11

De Spiegelvraag

Het bouwen van de droomkar ging niet in één keer. Melle ontdekte al snel dat schroeven soms scheef zaten, dat hout kan splijten, en dat een meetlat je beste vriend is. Maar wat hij nog meer ontdekte, was dat doen anders voelde dan dromen.

Elke dag na school werkte hij een uurtje. Niet lang. Gewoon genoeg om te voelen dat hij vooruitging. De basis stond al. Vier stevige wielen. Een houten frame. Een luik dat openklapte.

Lize had haar vlag al af. Een witte lap stof met een theepot, een open boek en een hartje in het midden. ‘Rust. Liefde. Verhalen.’ stond er in zachte letters op.

Milan kwam af en toe langs met zijn gereedschapskist. Hij begreep nog steeds niet alles van De Ruimte, maar hij vond het leuk om te helpen. ‘Jij bent de dromer,’ zei hij. ‘Ik ben de bouwer.’

Op een avond, terwijl Melle zijn handen waste en naar zichzelf keek in de spiegel, vroeg hij zich ineens iets af. Het kwam zomaar op, als een gedachte die ergens had liggen wachten.

‘Heb ik vandaag iets gedaan dat me dichterbij mijn droom bracht?’

Hij keek zichzelf aan. Zijn haar zat scheef. Er zat zaagsel onder zijn nagels. Zijn trui had een lijmvlek. Maar hij glimlachte.

‘Ja,’ zei hij zacht. ‘Dat heb ik.’

Die avond schreef hij in zijn schrift:

“De Spiegelvraag: Help ik vandaag mijn droom groeien?”

Hij besloot dat dit zijn nieuwe ritueel zou worden. Elke avond één vraag. Geen oordeel. Alleen eerlijkheid.

De volgende ochtend vertelde hij het aan Lize. Ze vond het prachtig.

‘Ik wil ook een spiegelvraag,’ zei ze. ‘Maar dan voor zachtheid. Zoals: was ik vandaag lief voor iemand?’

Samen maakten ze een lijstje voor anderen. Ze noemden het: **Bedenk jouw eigen Spiegelvraag.**

- Heb ik vandaag geluisterd naar mijn gevoel?
- Heb ik iets nieuws geprobeerd?
- Heb ik iemand geholpen?
- Heb ik ‘ja’ gezegd tegen iets wat spannend was?

Ze hingen het op in de klas naast de Droomtoren. Eerst gebeurde er niks. Maar na een paar dagen verschenen er kleine briefjes. Met vragen. Met antwoorden. Soms alleen met een naam.

Melle zag Noa voor het bord staan. Ze las de vragen alsof ze een geheim menu bekeek. Toen hing ze haar eigen vraag op: **“Heb ik vandaag mezelf laten zien?”**

Hij keek naar haar. Ze keek terug. Ze knikten.

Die avond schreef Melle in zijn schrift:

“Wie vragen durft te stellen aan zichzelf, leert kiezen in plaats van twijfelen.”

En toen hij zichzelf weer in de spiegel zag, voelde hij niet alleen trots. Hij voelde rust. En richting. Zoals alleen een spiegel je soms kan geven.

Mini-opdracht:

Bedenk jouw eigen Spiegelvraag. Wat wil jij jezelf elke avond eerlijk kunnen vragen? Schrijf de vraag op een briefje en plak het op je spiegel, je kast of je deur. Herhaal de vraag elke dag voor jezelf. En wees zacht in je antwoord – eerlijk zijn is al dapper genoeg.

[illegible]

Reflectiezin:

*“Wie zichzelf elke dag een vraag durft te stellen,
groeit met elke stap.”*

Hoofdstuk 12

De Dag van de Keuze

Het was dinsdagmiddag. De regen tikte zachtjes tegen de ramen van het klaslokaal. De lucht was grijs en iedereen leek wat slomer dan normaal. Melle zat in zijn schrift te bladeren toen juf Esther naar hem toe kwam.

‘Melle,’ zei ze met een rustige stem. ‘Over twee weken is er een bijeenkomst in de aula. Alle klassen mogen iets delen over hun projecten of ideeën. Zou jij iets willen vertellen over De Ruimte?’

Zijn maag draaide zich meteen om. Hij keek haar aan. Wist niets te zeggen.

‘Je hoeft nu niet te beslissen,’ zei ze. ‘Denk erover na. Maar weet dat ik denk dat het waardevol zou zijn.’

Die avond at hij nauwelijks. Zijn hoofd zat vol. Niet met ideeën dit keer, maar met twijfels. Zinnen als: *Wat als ik vastloop? Wat als ik iets stoms zeg? Wat als niemand het snapt?*

Hij lag lang wakker. Zijn schrift lag naast zijn kussen, maar hij durfde het niet open te slaan.

Tot hij ineens opstond, het licht zachtjes aan deed, en een lege pagina opende.

Bovenaan schreef hij: ***“De Dag van de Keuze”***.

Daaronder: **“Vandaag moet ik kiezen of ik mijn stem laat horen. Niet omdat het moet, maar omdat het iets kan betekenen. Voor mij. Of voor iemand anders.”*

De volgende ochtend, bij het ontbijt, zei hij zacht: ‘Ik ga het doen.’

Papa keek op. ‘Wat?’

‘Spreken. In de aula. Over De Ruimte.’

Papa glimlachte niet. Hij knikte alleen. En dat was precies goed.

In de dagen erna begon Melle te schrijven. Geen toespraak. Geen verhaal. Maar zinnen. Gedachten. Kleine stukjes van wat hij had meegemaakt. Wat hij had gevoeld. Wat hij had geleerd.

Op de dag van de bijeenkomst droeg hij zijn favoriete trui. Niet netjes. Maar zacht. Hij had zijn schrift bij zich. En in zijn borst bonkte zijn hart alsof het wilde ontsnappen.

Toen zijn naam werd genoemd, liep hij naar voren. Zijn handen trilden. De lichten leken feller dan normaal. Hij ging op het podium staan. Keek naar de gezichten. Zo veel gezichten.

Hij opende zijn schrift. Bladerde naar de bladzijde met de regen en de zonnestraal. En begon te lezen.

‘Soms weet je niet wat je voelt. Soms voel je alles tegelijk. Verdriet en hoop. Rust en storm. Dat is niet raar. Dat is gewoon echt.’

Hij keek op. En las nog één zin voor: ‘De Ruimte is niet een plek die je kunt aanraken. Het is iets wat je maakt – door stil te durven zijn. En elkaar echt te zien.’

Daarna keek hij de zaal in. Het was even stil. Een zachte, open stilte.

En toen begon iemand te klappen. Eerst voorzichtig. Toen meer. En meer. Geen geschreeuw. Geen gejuich. Maar warm. Echt.

Na afloop kwam een meisje uit groep 5 naar hem toe. Ze keek verlegen omhoog.

‘Ik heb ook zo’n plek nodig,’ fluisterde ze. ‘Maar ik weet nog niet hoe die eruitziet.’

Melle glimlachte. ‘Dan beginnen we gewoon met een stoel. En stilte.’

Die avond schreef hij in zijn schrift:

***“Kiezen om jezelf te laten zien is spannend. Maar ook de eerste stap om gezien te worden.”**

Mini-opdracht:

Schrijf iets op wat jij ooit hardop zou willen zeggen – voor een klas, een groep, of gewoon voor jezelf. Het mag een gedachte zijn, een zin uit je dromenboek, of een stukje dat je raakt. Lees het hardop voor aan jezelf. Je zult merken: jouw stem klinkt krachtiger dan je denkt.

Reflectiezin:

*“Je hoeft geen applaus te krijgen om iets groots te doen.
Alleen maar te kiezen om jezelf te laten zien.”*

Hoofdstuk 13

Dit is pas het begin

Op zondagochtend lag Melle in bed met het schrift op zijn schoot. Buiten scheen de zon eindelijk weer na dagen van regen. Het licht viel zacht over zijn dekens. Hij bladerde door de pagina's en voelde iets wat hij niet goed kon omschrijven. Trots, misschien. Of rust. Of gewoon... echtheid.

Iedere bladzijde vertelde een stuk van zijn reis. Niet één grote sprong. Maar veel kleine stappen. Soms dapper. Soms twijfelend. Maar allemaal echt.

Hij dacht aan de eerste tekening van De Ruimte. Aan de zinnen over stilte. Aan Grauw. Aan het kompas. Aan de droomkar. Aan het applaus. En vooral aan de momenten daartussenin – waarin hij had getwijfeld en toch was doorgegaan.

Lize kwam binnen met twee mokken thee. Ze kroop naast hem op bed, zonder iets te zeggen. Ze pakte het schrift en bladerde mee.

‘Weet je,’ zei ze, ‘dit lijkt wel een boek.’

Melle glimlachte. ‘Misschien is het dat ook.’

‘Ga je nu stoppen?’ vroeg ze. ‘Nu je alles hebt gedaan?’

Hij dacht na. Lang. En toen schudde hij zijn hoofd.

‘Nee. Want dit was nooit het eindpunt. Dit was alleen het begin. Van iets groters. Iets dat nog verder mag groeien.’

‘Wat dan?’ vroeg Lize.

‘Dat weet ik nog niet. Maar dat is oké. Soms hoeft je alleen maar te blijven luisteren. En gaan wanneer het tijd is.’

Later die dag liep hij met papa door het bos. Ze zeiden niet veel. Maar op een open plek tussen de bomen stopte Melle even.

‘Ik wil iets maken,’ zei hij. ‘Niet alleen voor mij. Maar voor anderen. Voor wie ook voelt wat ik voelde. Voor wie ook even rust zoekt. Of zachtheid. Of gewoon zichzelf.’

Papa legde een hand op zijn schouder. ‘Dan ga je iets waardevols doen.’

Melle keek omhoog naar de lucht. Die was blauw en wijd en vol mogelijkheden.

Thuis pakte hij een nieuw schrift. Hij schreef op de eerste bladzijde:

“De volgende droom begint hier.”

Daaronder: ***“De Ruimte was stap één. Nu is het tijd om te bouwen wat blijft.”***

Hij keek naar de lege bladzijden erachter. Niet als iets engs. Maar als uitnodiging.

Want hij wist het nu zeker: dromen stoppen niet als ze uitkomen. Ze veranderen. Groeien. En maken ruimte voor nieuwe.

En precies daarom... was dit pas het begin.

Mini-opdracht:

Pak een nieuw schrift, een leeg vel of een digitale notitie. Schrijf bovenaan: “Mijn volgende droom begint hier.” Bedenk wat je graag zou willen maken, voelen of delen – ook al weet je het nog niet precies. Laat het groeien. Eén gedachte tegelijk.

[illegible]

Reflectiezin:

“Een droom die uitkomt is geen eindpunt, maar een deur naar iets nieuws.”

DANKWOORD

Aan alle kinderen die dit lezen, of die ooit nog gaan lezen: dit boek is voor jullie.

Voor wie zich soms anders voelt. Voor wie het gevoel heeft dat het nooit stil is in hun hoofd. Voor wie denkt dat ze te gevoelig zijn, te stil, te druk, te veel of juist te weinig.

In een wereld waarin we altijd online lijken te moeten zijn, waarin likes soms belangrijker voelen dan echte aandacht, wil dit boek iets anders zeggen: jij bent al genoeg. Zonder filter. Zonder perfect plaatje.

Social media lijkt sociaal, maar echte verbinding zit niet in volgers of reacties. Het zit in gezien worden zoals je bent. In stilte durven zitten. In écht luisteren. Naar jezelf. Naar een ander.

De Ruimte bestaat misschien (nog) niet als gebouw. Maar in jou leeft het al. En wie weet... bouw jij het ooit. Voor jezelf. Voor een ander.

De toekomst ligt niet vast. Ze groeit met elke vraag die je stelt. Met elke droom die je durft te houden, zelfs als niemand nog klapt.

Blijf voelen. Blijf dromen. Blijf zacht.

Met hoop,

Nick van Tol

